

PHẦN 11

“Cho em một ngày, một ngày thôi... Một ngày không khắc khoải chờ đợi...”

Nghe Minh Thi vừa phơi quần áo vừa líu lo hát. Phong chống nạnh hỏi:

- Anh nào vậy nhóc con?

Thi hát chiếc cằm chẻ bướng bỉnh lên:

- Anh hỏi làm gì?

- Anh quan tâm đến em gái không được sao? Nè! Em với dì Út đi đâu vậy?

Minh Thi chối:

- Em đi với dì ấy hồi nào

Phong lừ mắt:

- Vờ vịt hay nhì? Chiều hôm qua, em bỏ học Anh vẫn. Anh thấy hai dì cháu bước lên taxi ngay quán cà phê "Mắt biếc" rõ ràng.

Thi liếm môi:

- Thì em đi uống nước:

Phong gằn giọng:

- Trốn học để đi uống cà phê Anh không đùa đâu!

- Em cũng không đùa. Hôm đó dì Út và em đi uống cà phê với bạn dì ấy.

- Là ai vậy?

Minh Thi làu bàu:

- Dì Tuyên chứ ai.

Phong nhíu mày:

- Sao anh lại không thấy bà ta?

Thi cáu kỉnh:

- Khi em và dì Út về, thì bà Tuyên vẫn còn ở lại.

Phong hỏi tới:

- Ở lại một mình à?

Minh Thi khó chịu:

- Với một người bà con của dì ấy. Em có nói anh cũng không biết ai đâu.

Phong làm thinh, Thi phớt tỉnh tiếp tục phơi quần áo, miệng... ngóp nhép hát.

Phong lại hỏi:

- Bà Tuyên có nói gì tới anh không?

Thì trả lời nhất gừng:

- Không! Nhưng con trai của dì ấy thì có đấy!

Phong nhú mày:

- Con trai của bà ấy là ai nhỉ? Sao lại biết anh nhỉ?

Minh Thi gằn từng chữ:

- Anh Lâm là con của dì Tuyên chứ không phải là bồ nhí như anh nghĩ đâu. Ảnh nhắn với em nói với anh rằng ảnh hiểu tại sao anh có sự lầm lẫn kinh khủng ấy đối với ảnh và dì Tuyên.

Phong làm thinh nhưng mặt hiện rõ vẻ bối rối. Minh Thi tấn công:

- Lời nhắn ấy có ý nghĩa gì nhỉ?

Phong mím môi bực dọc:

- Cái thằng khoát lát, nhưng không ai ngốc như mày. Anh em trong nhà trò chuyện với nhau lại đi kể với người đứng.

Minh Thi phản ứng như trẻ con:

- Em có kể gì đâu? Tự anh ấy nói vậy chứ bộ!

Phong nhìn xoáy vào mắt Thì:

- Em thích nó phải không?

Mặt đỏ rần lên. Thì dậm chân:

- Anh vô duyên vừa vừa thôi! Người ta có bồ rồi.

Phong ra vẻ đàn anh:

- Không thì tốt. Gia đình nó đầy rẫy tai tiếng. Nhất là bà Tuyên, bà... cặp lung tung.

- Biết chắc thì hãy nói nha! Dù sao bà ấy cũng là bạn của dì Út đó.

Phong khinh khỉnh:

- Bạn dì Út thì đã sao? Em nên nhớ dì Út sống cũng phóng túng không thua gì dân tây chính hiệu. Dì về nước lần này với mục đích gì em có biết không?

Minh Thi ngơ ngác lắc đầu:

- Kh... Ồng!

Hắt mắt lên với vẻ ta đây, Phong nói:

- Dì Út về nước để trả thù người tình cũ đấy!

Minh Thi thảng thốt:

- Thật hả?

Rồi cô hỏi dồn:

- Sao... sao anh biết?

Phong xoa cằm:

- Thì hôm trước chở đi đến nhà bà Tuyên, tao tình cờ nghe lỏm vài ba câu.

- Mới vài ba câu mà anh đã khẳng định như đinh đóng cột rồi. Em sợ anh luôn. Cứ nghe lời anh thì bán hết lúa giống.

Phong nhún vai:

- Không tin thì thôi!

Minh Thi nhướn mày:

- Anh biết người tình cũ của dì Út không?

Phong lắc đầu:

- Chưa! Nhưng rồi anh sẽ biết.

Định nói "Em đã biết rồi" nhưng Thi kịp thời stop lại, cô hoang mang những gì anh Phong vừa nói. Thật ra có nên tin... Ông trời này không khi thông tin của ông về Lâm hoàn toàn sai?

Trả thù có đồng nghĩa với trò chơi ú tim của dì Út không? Chà! Thế giới của người lớn vậy mà rắc rối. Cô lo lắng nhận ra dường như dì Út đang cố tình kéo cô vào trò chơi, hay cuộc trả thù gì đó của dì, nhưng có chắc ông Thuận là người tình cũ của dì Út không? Nếu đúng vậy sao hai người phải chia tay và sao dì Út lại hận đến mức phải trả thù?

Hôm ở quán "Mắt biếc" cả bà Tuyên, ông Thuận và dì Út trò chuyện vui vẻ lắm mà. Không lẽ giữa ba người vẫn tồn tại mối thù nào đó?

Lâm không giấu vẻ khinh miệt ông Thuận trước mặt cô Điều ấy có nói lên vấn đề gì không nhỉ? Mối quan hệ tay ba bà Tuyên, ông Thuận, dì Út thật sự như thế nào? Vai trò của bà Tuyên ra sao giữa ông Thuận và dì Út?

Một mớ bòng bong câu hỏi chọt lộn xộn trong đầu Thi, cô buột miệng hỏi:

- Có chắc dì Tuyên thường... cặp bồ lung tung như anh nói không?

Phong bỗng trở nên dè dặt:

- Tao nghe đồn như thế.

Thi gặng:

- Nhưng ai đồn?

- Tụi bạn... Chúng nó vẫn thấy bà Tuyên vào vũ trường cặp với bọn kếp nhí nhố để nhảy đầm.

Minh Thi kêu lên:

- Thì ra bạn anh cũng là dân quậy. Em mách mẹ cho coi.

Phong véo mũi Thi, giọng hăm dọa:

- Đồ mày dám! Trong nhà này... đũa nào cũng có tịch cả. Ông Quang thì ham tiền nên năm cuối không lo tập trung học mà lo kiếm tiền thêm, mày thì la cà với dì Út ở mấy quán cà phê máy lạnh. Mày muốn... mét mẹ thì cứ, nhưng nhớ kể cho hết đừng bỏ sót mày đấy!

Minh Thi gân cổ lên:

- Đi với dì Út thì có gì xấu?

Phong lừ mắt:

- Tao không bảo là xấu, nhưng mẹ đâu thích mày đi với dì ấy. Tao nhớ hình như mẹ cấm thì phải.

- Chuyện chả có gì. Tại mẹ dị ứng với cách sống với dì Út thôi.

Phong phát một cử chỉ bất bình:

- Thì bạn bè tao đi nhảy ở vũ trường cũng có gì đâu. Tại mày... dị ứng thôi.

Minh Thi đốp chát:

- Nhà mình không có ai đi nhảy nhót hết. Em dị ứng là phải rồi.

Máng cái móc áo cuối cùng lên dây phơi. Thi bước vào bếp:

- Em đi học đây!

Phong gọi giật lại:

- Nè! Anh nhắc cho em nhớ, tránh thằng Lâm ra thật xa nếu không muốn mẹ mắng là giao du với hạng không ra gì.

- Anh nói thế sao được? Anh Lâm là bạn của anh Quang mà.

- Đúng! Lâm là bạn anh Quang, nhưng không có nghĩa cũng là bạn em.

Minh Thi làm thinh nhưng trong lòng âm ức vô cùng.

Tại sao anh Phong lại ghét Lâm thế nhỉ? Tự nhiên Thi thấy buồn vì giữa cô và Lâm đã có một bức tường ngăn do anh Phong dựng lên với lý do không chút thuyết phục.

Vào tới trường. Minh Thi mới biết hôm nay lớp cô được nghỉ vì cô giáo ốm đột xuất. Cô ngồi lại trên ghế đá với đôi mắt ngóng trông...

Sân trường mỗi lúc một vắng. Thi đang lo Lâm sẽ không tới thì đã nghe tiếng anh gọi cô thật dịu dàng. Ngồi xuống ghế, anh nói:

- Gặp Yên Thư, cô ấy bảo lớp được nghỉ, tôi sợ em về rồi ghê!

Minh Thi cong môi:

- Chưa được ăn kem, tôi đâu có về.

Lâm mỉm cười:

- Chiều nay không có kem, nhưng có thứ khác...

Vừa nói anh vừa lấy trong túi xách ra một cái móc chìa khóa hình tháp. Trước khi đưa cho Thị Lâm xoay nhẹ chân tháp. Cái đèn đỏ nhỏ xíu bên trong cháy lên.

Cô thích thú cầm lấy:

- Dễ thương quá!

Lâm tỏ vẻ hài lòng:

- Biết ngay là em sẽ thích mà!

Rồi anh lại lôi thêm trong giỏ xách ra mấy cái nữa. Anh mở đèn để dài dài trên ghế. Giọng trầm xuống anh nói:

- Hồi nhỏ tôi rất thích chơi đèn, nhưng bà nội tôi lại cấm vì sợ cháy nhà. Thế là suốt thời thơ ấu, tôi chỉ đứng trong sân nhìn bọn trẻ ngoài phố kéo rông rần trên đường với đủ thứ kiểu đèn trung thụ. Lúc đó tôi cứ mơ tới một cái đèn không bao giờ gây cháy. Tôi mơ ước được nó để được chơi với bọn trẻ mà không bị bà nội cấm. Giấc mơ ấy cứ ám ảnh tôi cho tới bây giờ, vừa rồi thấy cái xe bán đèn ở góc phố, tôi đã sững sờ bắt gặp những cái đèn trong mơ. Những cái đèn thủy tinh trong veo đủ hình tượng đã làm tôi xúc cảm. Thế là tôi mua...

- Tặng em giấc mơ suốt thời thơ ấu của tôi.

Minh Thi cười thật tươi:

- Cảm ơn...

Hai người loay hoay với mở móc chìa khóa có đèn đủ kiểu. Những con thú thủy tinh lấp lánh đỏ trên gương mặt của từng người. Bỗng dưng Thi thấy Lâm hết sức gần gũi với mình.

Cô tò mò hỏi:

- Bây giờ anh vẫn sống với bà nội à?

Lâm nhếch môi:

- Tôi ở một mình với bà vú nuôi từ nhỏ.

Liếm môi, Thi bậm gan:

- Còn bác trai?

Lâm bình thản:

- Ba tôi không ở trong thành phố này.

- Sao anh không sống với dì Tuyên?

Lâm im lặng. Một lát anh mới nói:

- Vì tôi tôn trọng sự tự do của mẹ, dù tôi không đồng tình với sự tự do đó.

Anh chủ động lảng sang chuyện khác:

- Em nghe mấy cuốn băng ấy thấy thế nào?

Minh Thi khen ngay:

- Hay! Em thích lắm! Nhất là bài " Cho em một ngày ". Hồng Nhung hát sao mà... tuyệt cú mèo.

Lâm nghiêng đầu:

- Đã có anh chàng nào hát cho em nghe bài hát ấy chưa?

Thi chớp mắt rất ư... ngây thơ:

- Em hông nhớ nữa! Nhưng ít cũng phải có một người.

- Ai thế?

Đề tay lên môi thật... xí xọn. Thi nói:

- Bí mật!

Lâm ngó ngẩn nhìn nét mặt lém lét sức dễ thương của Thi rồi thì thầm:

- Tôi rất muốn được chia sẻ bí mật với em.

Minh Thi che miệng khúc khích:

- Nói nghe cảm động quá! Nhưng bí mật đâu dễ được chia sẻ bởi bất cứ ai, dù đó là người thân nhất của mình. Em thích có một cõi riêng bất khả xâm phạm. Với cõi riêng đó em thấy mình quan trọng, người lớn hơn.

Lâm gật đầu:

- À! Thì ra lâu nay em vẫn nghĩ mình là con nít. Đúng là tự ti mặc cảm.

Minh Thi vênh váo:

- Làm gì có! Ý em muốn nói là chưa lớn bằng ba mẹ ấy.

Lâm khoanh tay:

- Lớn như ba mẹ thì thuộc tuýp già rồi nhóc ạ! Nhưng tại sao em lại thích làm người lớn nhỉ?

Minh Thi đong đưa cái móc chìa khóa trong tay:

- Vì em nhỏ nhất nhà, nên lúc nào cũng bị ăn hiếp, bị đặt đê theo ý người lớn hơn mình.

- Nhưng em cũng được cung nhất nhà. Ông anh Hai em tuyên bố sẽ không tha cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương em.

Minh Thi ngạc nhiên:

- Sao anh Hai lại nói vậy?

Lâm lấp lửng:

- Quang muốn bảo vệ cô em gái út cung mà!

Minh Thi nhú mày:

- Em vẫn không hiểu. Thật ra anh đã nói gì với anh?

Lâm lắc đầu:

- Đâu có nói gì!

Minh Thi đổi:

- Anh giấu em nha!

Lâm đột ngột nhìn chăm chú vào mắt Minh Thi, giọng trầm xuống:

- Quang bảo rằng tôi không thích hợp với em. Em thấy đúng không?

Minh Thi ấp úng:

- Như thế nào gọi là thích hợp hoặc không?

Lâm nói:

- Theo tôi nghĩ có rất nhiều thứ. Ví dụ như những người cùng giai cấp, cùng trình độ học vấn, cùng giàu có thì thích hợp với nhau. Ngược lại hạng bình dân, thất học cũng thích hợp với nhau. Nhưng hai hạng người thuộc hai tầng lớp trên không hòa hợp với nhau được.

Minh Thi nhỏ nhẹ:

- Nếu vậy vẫn còn những thứ khác. Với em cái quan trọng là về mặt đồng cảm. Người ta thích hợp với nhau vì cùng quan điểm, sở thích, vì hai tâm hồn cùng nhĩ về một hướng... Ngược lại sự đối lập về tâm hồn sẽ là nguyên nhân để người ta không thích hợp với nhau. Em với anh có gì không thích hợp chứ?

Lâm im lặng. Một lúc Thi nghe anh thì thầm:

- Cảm ơn em đã không nghĩ xấu về gia đình tôi. Thật ra Quang nói đúng. Chúng ta không thích hợp đâu...

Thi kêu lên:

- Vì di Tuyên à? Em không ngờ anh không vượt qua được bản thân mình.

Nói dứt lời, cô vội vã đứng dậy. Lâm hốt hoảng nắm chặt tay Thi, giọng thảng thốt:

- Đừng đi Minh Thi!

Cô nhếch môi:

- Chúng ta không thích hợp, đâu thể là bạn bè được. em ở lại làm chi nữa.
- Giận... rồi sao?

Cô ậm ự:

- Ai... thèm giận!

Vừa nói cô vừa phụng phịu rút lại, nhưng Lâm không buông. Anh kéo cô ngồi xuống kế bên rồi bóp nhẹ những ngón tay mềm đang run rẩy trong tay mình:

- Tôi thích thấy em giận lắm! Lúc ấy em như chú sê nhỏ xù lông, vừa dễ... thương vừa dễ sợ.

Minh Thi chớp mị Cô trấn tĩnh bằng cách gắt gỏng:

- Khéo tán!

Lâm mỉm cười thật quyến rũ:

- Tôi nói thật chứ đâu có tán.

Thi cong môi thách thức:

- Chỉ sợ đây là thói quen của anh thôi! Hôm trước trong quán cà phê, anh trò chuyện với bạn gái nghe cũng ngọt lắm chớ.

Lâm buông tay cô ra:

-Em cũng dễ ý nữa à? Chậc! Tôi rất ghét giải thích. Đó có phải là thói quen của tôi hay không! Thời gian sẽ trả lời cùng em.

Minh Thi nói:

- Ở nhà em có tới hai ông anh trai. Miệng mồm ông nào cũng dẻo, cũng dai như kẹo cao su. Mỗi lần các bạn ông tới thì eo ơi... em không muốn cũng được nghe chuyện tán gái của mấy ông. Nên khi nghe một lời nói, em cũng có chút ít kinh nghiệm.

Lâm hơi mai mỉa:

- Tiếc rằng tôi không dự phần trong đó.

Minh Thi ngập ngừng:

- Bạn anh Quang cho rằng anh tự cao, không thèm chơi với ai hết.

Lâm cười khẩy:

- Tôi có gì để tự cao chớ?

Thi liếm môi:

- Vậy không lẽ anh... tự ti? Những người tự ti khó gần lắm.
- Đúng là tôi rất khó gần, nhưng tôi không hề tự ti.

- Nếu thế chắc hẳn anh rất có nhiều bí mật. Nhiều đến mức phải mua một lô xâu chìa khóa để cứ mỗi chìa lại khóa kín, giữ kỹ điều bí mật của riêng mình mà không cần bạn bè chia sẻ.

Liếc Lâm một cái. Minh Thi nhỏng nhảnh nói tiếp:

- Giữ nhiều bí mật nặng nề lắm đó.

Lâm còn im lặng, Minh Thi đã nói tiếp:

- Cô nàng trong quán cà phê "Mắt biếc" hôm trước đẹp thật chứ!

Lâm có vẻ hững hờ:

- Ồ! Đẹp!

- Anh chọn người yêu khéo ghê!

- Cám ơn lời khen của em! Nhưng Minh Thi này! Sao em giữ kỹ bí mật của mình, nhưng lại tò mò chuyện bí mật của người khác vậy?

Mặt tỉnh bơ, Minh Thi đáp:

- Vì tò mò là bản chất... thiên phú của con gái mà. Em tò mò chuyện của anh chứ đâu phải người khác nào xa lạ.

Lâm xoa cằm:

- Em mồm mép thật!

Minh Thi thật vô tư:

-Anh kể về anh và cô nàng ấy đi!

Lâm lờng khờng:

- Cũng bình thường như mọi người. Có gì đâu để kể.

Đong đưa đôi chân, Thi nghịch ngợm:

- Có chứ! Ví dụ nàng ấy tên là gì?

- Như Ý!

Thi xuýt xoa:

- Đúng là hết ý! Vậy là anh lúc nào cũng được toại nguyện rồi.

Lâm nói:

- Điều đó thì chưa chắc. Người ta vốn tham lam, biết thế nàp là như ý, là toại nguyện chứ!

Minh Thi lên giọng:

- Người xưa có câu "biết đủ là đủ" mà.

Lâm xa xôi:

- Trong lãnh vực tình cảm, biết thế nào là đủ nhỉ? Tôi thấy trái tim mình vẫn còn trống vắng ghê gớm. Trống đến mức có thể chứa một tá hình dáng yếu điệu thực nữ.

Thi nhăn mặt:

- Dễ... gồm thiệt. Vô phúc cho ai là người yêu của anh.

Lâm phật ý:

- Sao lại vô phúc nhỉ?

Minh Thi thản nhiên:

- Vì cô ta tưởng mình đang làm chủ trái tim anh, nào ngờ trái tim ấy là căn nhà tập thể...

Lâm phì cười:

- Ngôn ngữ em xử dụng giấu hình tượng ghê!

Thi nghiêng đầu:

- Và chính xác nữa phải không?

Chép miệng, Lâm nói như than:

-Chà! Anh chàng nào là "boy friend" của em chắc cũng bầm dập vì suốt ngày bị tra hỏi.

Lâm nhú mày:

- Ngoan à? Đừng nói với tôi anh ta là búp bê ghen.

Bữ môi, Thi càu nhàu:

-Xi! Lúc nào cũng coi thường người khác.

Lâm giễu cợt:

- Tôi đâu có coi thường. Vì trẻ con hay chơi với trẻ con, nên tôi mới nhận xét như thế. Chà! Barbie girl yêu barbie boy coi bộ xứng thật!

Minh Thi tức muốn khóc:

- Tự nhiên lại gán ghép... người ta với một tên nhóc tí tưởng tượng nào đó. Thấy ghét!

Lâm tủm tỉm:

- Tại em bí mật quá, tôi đành đoán mò cho đỡ ầm ức.

Giọng Minh Thi kéo dài ra đánh đá:

- Chuyện của người ta liên quan gì đến anh mà ầm ức.

- Có liên quan nhiều lắm chứ...

Nhìn nụ cười nửa miệng của Lâm. Thi tức lắm, cô vung tay lên:

- Có liên quan... người ta cũng cắt đứt.

Lâm tiếp tục tục tưu:

- Ôi chào! Em làm y như trong quảng cáo, cắt bằng cách nào đây khi em chưa rõ mối quan quan của chúng ta?

Vênh mặt lên, Thi chua ngoa:

- Bạn bè, hợp thì chơi, không thì nghĩ. Đơn giản quá mà.

Lâm thích thú nhìn Minh Thi mím môi lại, dưới ánh đèn màu nhỏ xíu của những cái móc chìa khóa, trông cô bé dễ yêu làm sao:

Trước kia Lâm không tin chuyện người ta có thể yêu ngay lần đầu gặp gỡ, nhưng ngẫm lại bản thân, Lâm hiểu điều kỳ diệu ấy đã xảy ra với chính mình. Anh đã ngân nga suốt một đêm khi lần đầu nhìn thấy Minh Thi.

Hôm đó cô bé ngồi với Yến Thư ngay chiếc ghế đá này. Khi anh đi ngang, hai cô đang đùa với nhau. Minh Thi tung chiếc nón kết dựng hoa lên. Những đóa điệp vàng rơi xuống tóc, xuống vai cô trông thật ngộ nghĩnh. Ngay lúc Lâm đã bắt gặp một gương mặt trong sáng, hồn nhiên đến mức anh phải sững sờ nhìn. Lâm nhận ra trái tim mình đã trúng tên, và mình sẽ từ bị thương tới chết vì cô bé này.

Anh rất dạn dĩ và lì mặt trong việc tán tỉnh các cô gái, nhưng không hiểu sao với Minh Thi anh lại ngần ngại. Mỗi buổi chiều đến trường Lâm thích đứng trên hành lang nhìn xuống chiếc ghế đá Thi hay ngồi, dần dà việc đó đã thành thói quen không thể thiếu được.

Tuy chưa bao giờ nói với nhau lấy một lời, Lâm vẫn cảm nhận rõ ràng Minh Thi cũng nghĩ tới anh, mắt cô vẫn trao cho anh những cái nhìn êm ái, dịu dàng. Đã lắm lúc Lâm cười mình sao lại lảm cẩm với trò... lãng mạn tuổi mười ba thế này.

Nhưng thật lòng anh thấy ngại ngần quá đỗi. Nếu Minh Thi không phải là em gái của Quang. Có lẽ tới bây giờ hai người vẫn còn... chỉ nhìn thôi mà không nói.

Mắt vẫn không rời gương mặt đang đổi hờn của Minh Thi, Lâm nghe ngực mình nặng nề hơn lúc nào hết. Tới lúc này anh không thể... chỉ nhìn thôi mà không nói được nữa.

Không khéo sẽ vượt mặt người làm trái tim anh đã xao động.

Giọng trầm xuống gần như thì thầm. Lâm hỏi:

- Đùa một tí mà đã giận rồi sao?

Minh Thi nhăn mặt chế giễu:

- Xí! Ai thèm giận anh.

- Vậy tội mình huề nhé!

- Huề là sao chứ?

Lâm cười trừ:

- Thôi đừng làm khó nữa mà Thi! Nếu em... nghỉ chơi, chắc tôi sẽ buồn đến mức ốm o, học hành không nổi. Bằng tốt nghiệp chắc phải treo tới sang năm mới với tay lấy được quá!

Minh Thi liếc một cái nghiêng ngã thành trì:

- Định đồ thừa người ta chắc?

- Không đồ thừa. Nhưng em cứ thử nghỉ chơi đi, rồi sẽ biết thôi mà.

Tránh ánh mắt tinh quái của Lâm. Thi nói:

- Đợi anh thi xong, nghỉ chơi cũng chưa muộn. Tới lúc đó anh có rớt, lương tâm em cũng không cắn rứt (Có răng đâu mà cắn). Hừ! Rồi anh sẽ biết thôi mà!

Chuông tan học reng một hồi dài làm Lâm tiếc nuối kêu lên:

- Hết tiết rồi à? Đúng là một giờ ngồi học bằng ba giờ ngồi chơi. Mới đó đã tới giờ về. Nhanh thật!

Minh Thi dắt xe ra khỏi bãi và chờ Lâm. Hai người thong thả đạp xe dưới những hàng me đã xếp lá ngủ.

Trong quán cà phê bên đường, bài Barbie Girls được nhóm Aqua hát vang lên thật ngộ nghĩnh, dễ thương.

Lâm quay sang nhìn Minh Thi:

- Em đúng là cô nàng búp bê dễ yêu như trẻ thơ, em biết không cô nhóc?

Rồi không để cô kịp phản ứng, Lâm huyết sáo theo điệu nhạc đơn sơ nhưng hết sức sinh động nhí nhảnh.

Minh Thi im lặng đạp xe, cô chợt thấy buồn khi nghĩ đến Lâm, cô chỉ là một búp bê, hay nói khác đi, với anh cô chỉ là một cô em gái không hơn không kém.